

SZEFHE HIREK.

Szefhe-nap Orosházán. A szegedi Székely Egyetemi és Főiskolai Hallgatók Egyesülete f. hó 29-én nagyszabású bállal egybekötött hangversenyt rendez Orosházán az Alföldi-szálló összes termeiben, mely iránt az orosházi társadalom általánosan nagy érdeklődést tanúsít. A hangversenyen a szegedi és budapesti Szefhe legjobb művészein kívül szerepelni fog dr. Csengery János egyetemi tanár, Nil írónő, Thuray Emma operaénekesnő, Juhász Gyula író. A Szefhe gárdájából Csanády György író, Mihalik Kálmán zongoraművész, Virágháty Gyula énekművész, Varga Lajos, aki a híres székely csürdögölyöt táncolja el és Hosszu Zoltán, a közkedvelt Dani bá', mint konferencier.

A hangverseny kezdete este nyolc órakor. A bál, amely ugyancsak az Alföldi szállóban lesz megtartva, este féltizenegy órakor kezdődik. (Záróra meghosszabbítás reggelig.) A bálra a szegedi és pesti székelyfiuk egész serege rándul át majd Orosházára, ahol nem egyszer feledhetetlenül jól mulattak.

Változás. — Az Uj Élet kiadóhivatala, tekintette

az időközben bekövetkezett 40%-os papírdrágulásra és a nyomda-előállítási költségek 25%-os megrágulására, a lap árát emelni kénytelen és pedig a következők megszállásával. Előfizetési árak: fél évre 240 korona, negyed évre 120 korona, egyes szám ára 10 korona. Egész évre előfizetni a nyomdai és papírárak bizonytalansága miatt nem lehet.

Mikor ezt pártfogó olvasó közönségünk tudomására hozzuk, rámutatunk összes lapársaink már megtörtént áremelésére és arra a körülményre, hogy sokkal kisebb terjedelmű hetilapok is hasonló, sőt magasabb áron árusíthatnak.

Az olvasó közönség további, változatlan jóindulatát kéri az UJ ÉLET kiadóhivatala.

Levél.

Édes Éva! Soraimat meglátva, elfog a boszuság. Csakhogy te is élsz és jelentkezel. Ez lesz első megjegyzésed. Csakugyan élek s jelentkezem. Nem tagadom, holmi kis lustaság is vegyült hallgatásomba. Őszinte vagyok. A halasztást nem varrom a sok és bokros teendő nyakába. Éva lelkem, hideg van. Fázik ám a fütellen szoba s didereg benne a fu is. Nem fogja az írás. A gondolatok is fázós, reszketők. Félnek hideg papírra hideg tintával odarögzítődni. Náthát kaphatnának, mint a gazdájuk. A náthás gondolatok vannak olyan kellemetlenek, mint a náthás orr. Tudom, sem az egyik, sem a másiktól nem kérsz. Rossz találmány a zsebkendő. Pedig szerfölött szükséges. Mégsem fogják patentirozni. Látod, didergően is fog a boldonság. El sem hiszed, éhes is vagyok. Ritkán mondhatom: most jól laktam. Örökké éhezem az igazságra. Az Írás mondja: boldogok, akik éheznek az igazságot. Én éhezem. Tehát boldog vagyok.

Éva lelkem, a boldogság fölséges fogalom. A Boldogság alakja délceg, izma acél, járása ruganyos, szeme mosolygós, beszéde kedves, viselkedése csupa elegancia, szivesség, megnemelőzhető udvariasság. Senki nem látta szomorkodni, senki nem hallotta panaszkodni. Csupa vig notája, eleven, pattogós muzsikája van. Dacára ezen ismertető jegyeinek, mégis titokzatos lény, akárcsak gróf Monte Christo ur. Nem tudják, hol lakik, honnan jön, hová megy, miből és mivel él, kik a barátai. Pedig egy egész világ lesi, figyeli, kémleli, kutat utána. De ő, mint a mesék hőse, köd előttem, köd utánam a leskelődők elől, mintha szellem volna, tova lebben.

Éva lelkem, keresték s keresik őt a föld mélységeiben, hol az arany s a drága ércek, kövek fogamzanak. Nemes ércet, drága követ vaggonszám hoztak fel, de a Boldogság nem volt ott.

Keresték magas palotákban, ahol valódi szmirnába süpped a láb; ahol a platinába foglalt briliáns ontja fényét; ahol száz szem lesi a ház urnőjének délben-ébredést s damaszkuszi rózsaoaljjal illatosított fürdő várja fiatal, üde teste szobrász-szemre való tökéletes idomait. De unalmas számára minden. Unja új divatruháit, kutyáit, fogatait. Untatják a pletykák, s udvarlói, kik tüzes csókkal szórakoztatják, vérét, kedélyét örömtelen örömmel duzzasztják. A Boldogság hiányzott itt is, nem volt otthon.

Keresték mindenütt: ahol a fény és pompa üli nászát, ahol önfeladásbe ringató zsidongással simul puhán édes-lágy zene, hol gyönyör itatja a szívet a szerelem mámorából; hol a könnyelműség léhán szórja pénzét, csókját üde, érintetlen fiatalsága hamvát, erejét.

De a nyugodt, megelégedett boldogság nem volt itt sem. Csömör, undor támadt itt is. Söhajtozott a megbánás s mindenütt ott ténfergett a kesernyés szájaizú Kinemelégültség, Kiábrándulás és Csalódás.

Keresi őt a tudomány minden ága s az emberi szív minden vágya. Hol van? Merre jár? Mert van! Lennie kell! Nem lehet merő agyrém, vagy soha el nem érhető utopia.

Lelkem Évám, ahol az emberek keresik, ott sehol sincs. A Boldogság a hazugságot, ámitást, hitegetést, öncsalást, a gőgöt, felfuvalkodottságot, nagyozást és főképp a túlságos igényeket nem szereti. Ahol ezt találja, abból a szívből és házból menekül. Természetes, hogy ott a szívek Boldogság helyett hazugságot, öncsalást s ennek következményeképp a kiábrándulást, csalódást, elégtelenséget ölelik magukhoz. Sok szurós tüskét, amelyek nyomán életuntság s a társadalmi osztálykülönbségek csaknem gyógyithatlan kelevényei támadnak.

Hol hát a boldogság?

Megmondja kurtán a magyar, ez a praktikus, nyílt eszű bölcsész: addig nyujtóz, amíg a takaród ér. Szóval ne akarj több lenni, mint amennyi vagy. Érd be a lehető legkevesebbel. El nem érhető után ne szaladj. Ez az igazság s egyben a Boldogság maga. Aki ezt és így megérti s a mai rangkóros, pénz-, gazdagság- és gyönyörreszomjas világban e recept szerint ilyen dietikusan tud élni, az boldog. Kirakatok nem izgatják, magas társaságok sem s más ezeregyféle szívnyüg. Aki meg nem érti, annak a felfogása beteg. Beteges ingerei, mániái hajtják. Beteg ember nem lehet boldog. Az egész társadalom ebben a nyavalyában görnyed, rögeszméket hajszol, a forma nélküli anyagot. Az anyag forma nélkül hulla. A hullaszag, akárhogy igyekezzék is bizonyítani Jean Jaques, Rousseau, soha sem volt illatszert. De nem öltöm szavaim egymásba. Arról majd máskor, a hullaszagról s Rousseauról.

Lelkem Évám, ugy-e ezek a gondolatok is elég náthásak s a ma embereinek elég kellemetlenek, mert az egyszerűséget s igénytelenséget nem tudják megszeretni. Édes Székelyföldem kicsi falui, de sok boldogság volt bennetek, míg a bocskor s oláh kultura agyon nem taposá. Hát csak menjenek a maguk pöffeszkedő útján, hajszolják s habzsolják magukat holtra. Mi kitarítjuk száraz kenyéren is s győzünk, mert csak így győzhetünk.

Lelkem Évám, értsd meg a gondolatokat. Fantom után ne járj. Menekült és székely vagy. Légy következtelen kicsi faludhoz: egyszerű és igénytelen, szorgalmas és éber. Reánk a Boldogság vár, hogy sokszor keserű szívnünkbe csókolja az örömet. Tűrj és hallgass. Ird fel mindent, jót és rosszat, ellenséget és barátot, hogy a fizetés óráján mindent visszafizethess. Higyj, bízzál. Sem a Boldogság, sem Erdély nem vészett el. Ezt üzeni Téged csókolva bátyád:

Zete.